

СЕМАНТИКО-ФУНКЦІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ СПІЛЬНООСНОВНИХ ДЕСУБСТАНТИВІВ ІЗ ОДНАКОВИМ СЛОВОТВІРНИМ ЗНАЧЕННЯМ

У статті аналізуються лексико-семантичні та функціонально-стилістичні особливості словотвірних синонімів на матеріалі похідних, мотивованих іменниками на позначення рідин.

Ключові слова: *спільноосновні десубстантиви, словотвірне значення, глибина словотвірної парадигми, словотвірні синоніми, лексико-семантична структура.*

До важливих ознак словотвірної парадигми (далі СП), окрім її протяжності, що визначається кількістю зон та семантичних позицій, належить також глибина СП, тобто глибина семантичних позицій у СП. Розгортання СП в глибину передбачає заповнення однієї семантичної позиції різними дериватами з одним і тим же словотвірним значенням (далі СЗ). Услід за І. Коваликом [3, 24; 7, 47] та В. Ірещуком [2, 164] такі ряди однакових чи близьких за значенням спільноосновних дериватів з різноструктурними формантами вважаємо словотвірними синонімами (критичний огляд літератури, що стосується проблеми словотвірної синонімії, та аналіз відприкметникових словотвірних синонімів детальніше див.: [2, 163-164]). Похідні, утворені від спільної твірної основи з допомогою однофункціональних, але різнозвучних словотворчих формантів, можуть розрізнятися стилістичними характеристиками, конотаціями, емоційним забарвленням, а також частотою і сферою використання, і навіть семантично.

Синонімічні відношення, у яких перебувають відіменникові похідні, мотивовані назвами споріднення та свояцтва, уже були предметом нашого аналізу [4], вивчалися і синонімічні демінутивно-аугментативні назви тварин та рослин [1]. У пропонованій статті розглядаємо особливості словотвірної синонімії на матеріалі похідних, мотивованих іменниками на позначення рідин.

Семантичні структури спільноосновних відіменникових похідних з однаковим СЗ аналізуються за смисловим обсягом, за місцем і роллю тотожних лексико-семантичних варіантів у семантичних структурах дериватів, при цьому враховуються конотації, емоційно-експресивне забарвлення, частота і сфера використання лексико-семантичного варіанта.

У межах десубстантивних утворень, мотивованих назвами рідин*, спільноосновні деривати з однаковим СЗ є досить поширеними. У синонімічні словотвірні відношення вступають похідні з усіма СЗ, за винятком десубстантивів із СЗ “який не має або позбавлений того ...”.

Словотвірні синоніми, що виражають **демінутивність**, здебільшого збігаються за лексико-семантичними структурами, сферою використання та частотою вживання. У парах *водиця* – *водичка* (“пестл. до вода у 1 зн.”**), *слинка* – *слиночка* (“пестл. до слина”), наприклад, демінутиви збігаються повністю. Пор.: “Подивилась у *водицю* На личко своє” (Леся Українка): “Гомонить, шумить *водичка*, То наш Тікич грає” (А. Малишко). Демінутивні похідні, мотивовані твірним *пиво*, розрізняються лише сферою функціонування, пор.: *пивко* “розм., пестл. до пиво”, *пивце* “пестл. до пиво”. Семантичні структури дериватів синонімічного ряду *росонька*, *росочка*, *росичка*, *росиця* перебувають у неоднотипних взаємовідношеннях. Два перші демінутиви повністю збігаються як на лексико-семантичному, так і на функціонально-стилістичному рівнях і є пестливими утвореннями від іменника *роса*: “Як вітер повіє, то *росоньку* звіє” (Укр. лір. пісні); “Схаменулась травонька, Як скропила її небесна *росочка*” (Г. Квітка-Основ'яненко). Демінутиви *росиця* (“змени. до роса”), *росичка* (“1)трав'яниста болотяна комахоїдна рослина родини росичкових; 2) діал. змени. до роса”) лексично відрізняються від попередніх демінутивів, а між собою синонімізуються у значенні “змени. до роса”. Пор.: “На жита і на пшеницю Перша випала *росиця*, Перший грім озвавсь здаля” (М.Стельмах); “Холодна *росичка* виступила їй на чоло” (І.Вільде). Похідні *росиця*, *росичка* разом з тим розрізняються місцем спільного ЛСВ у семантичній структурі та сферою вживання у цьому ЛСВ.

Спільноосновні різноформантні десубстантиви із СЗ **одиночності** пари *росинка* – *росина* семантично тотожні, розбіжності стосуються частоти вживання: *росинка* “1) крапля роси // крапля якоїсь рідини; 2) *перен.* дуже мало, трохи чогось”, *росина* “*рідко* те саме, що *росинка*”. Пор.: “На віях *росинками* заблищали сльози” (Н. Рибак); “У неї на очах горіли *росинки* щастя” (С.Васильченко); “Спека ж, Боже, несказанна, А води хоч би краплина, Хоч єдина *росина*, Смажні губи окропити” (І. Манжура). Одиночні похідні *кровина*, *кровинка* розрізняються не лише семантичним обсягом, а й місцем спільних ЛСВ у структурі дериватів, пор.: *кровинка* “1) крапелька крові; 2) *перен., пестл.* про рідну дитину”, *кровина* “1) *поет., рідко* те саме, що *кров* 1; 2) *розм.* те саме, що *кровинка*”. Не збігаються похідні й щодо функціонально-стилістичних характеристик (див. позначки *поет., рідко, розм.*).

Похідне *кровина* у першому ЛСВ вступає у синонімічні зв'язки з десубстантивом *кровиця* (“те саме, що *кров* 1”) із СЗ **“стилістична модифікація”**. Однак у такому значенні характеризується обмеженою сферою функціонування (поетичне мовлення) і низькою частотністю. Пор.: “Нас мучить з прокиду жага... Але не княжої *кровини*” (П. Грабовський); “Не раз пускав /Остриця/...шляхетську *кровицю*” (Укр. думи).

Спільноосновні різноформантні деривати із СЗ **“носій предметної ознаки”** не однорідні за лексичним значенням. Словотвірні синоніми в 11 рядах з 18 мають різні лексичні значення. У жодному ЛСВ, наприклад, не збігаються похідні *винар*, *винник*, *винниця*, хоч два перші й називають осіб, пор.: *винар* “власник винної крамниці”, *винник* “*заст.* той, хто виготовляв горілку і спирт”, *винниця* “*заст.* 1) підприємство, де виготовляють горілку і спирт; гуральня; 2) склад з алкогольними напоями; 3) *діал.* Виноградник” (“Постановлено було... таке: приймать під королівську руку добрих молодців, хоча й би то з голоти, з харпаків і гультяїв, з *винників* та броварників” (Д. Мордовець); “Козаки розбили *винницю* й випустили в мерзлі рівчаки спирт і вино” (Ю. Яновський). Не синонімізуються й семантичні структури десубстантивів у парах *нектарник* – *нектарка*, *слинько* – *слинівка* тощо. Пор.: *нектарка* “орган рослин, що виділяє нектар”, *нектарка* “птах, який харчується комахами та нектаром квітів” (“Бражник швидко опускає в

нектарник свій хоботок і починає з великою швидкістю махати крильцями. Так, немовби повиснувши в повітрі, п'є метелик солодкий сік” (з журналу)); *слинько* “1) людина, в якій постійно тече слина з рота; 2) *перен., зневаж.* безвільна, безхарактерна, нікчемна людина”, *слинівка* “*вет., зах.* Ящур” (“Чути, що кидається сусідніми селами *слинівка*. Маржина дуже мучиться. То кидаються в писку болячки, ратиці гниють, відпадають” (А. Крушельницький)).

Для десубстантивів *олійниця*, *олійня* спільним є тільки значення “підприємство, де виготовляють олію”. У лексико-семантичній структурі деривата *олійниця* міститься ще й ЛСВ “посудина для олії”: “Гончарі голосно викрикували, пропонуючи свій дзвінкий крам – полив'яні глечики і розмальовані зеленою фарбою великі миски, *олійниці*, сухарниці ...” (М. Чабанівський). Похідне *олійник* (“*заст.* той, хто виготовляє або продає олію, власник олійниці”) і семантично, й функціонально-стилістично відрізняється від спільноосновних десубстантивів. Пор.: “Раптом сталася новина: Метелицю не приймають у компаньйони до *олійника* Гугнявого Петра” (П. Ковінька).

Серед іменникових утворень із СЗ “**виконавець дії, об'єкт якої ...**” словотвірні синоніми лексико-семантично здебільшого не є тотожними, розрізняючись нерідко й функціонально-стилістичними особливостями. Так, похідні, мотивовані іменником *вино*, називають осіб, але мають різне конкретне лексичне значення: *винороб* “той, хто виготовляє вино”, *винокур* “*заст.* той, хто виготовляє горілку і спирт; винник”, *виночерпій* “*заст.* при дворі монарха, феодала – особа, що відала напоями, наливала і підносила їх під час бенкету”. Останні два деривати є застарілими. Пор.: “На великому плацу, під горою, стояли цілі яруси великих сорокавідерних бочок з вином, а біля них тупцював якийсь дідок, як виявилось, головний *винороб* заводу” (П. Кучер); “Другого дня пішов я в винницю: почав хвалитись *винокурові*, що вже починаю вчитись грамоти” (Збірн. про М. Кропивницького); “Разом з царем ховали одну з його наложниць, а також слуг – *виночерпія*, кухаря...” (Нариси з історії).

Тільки в парі *росограф* – *росомір* (“прилад для вимірювання кількості роси, що випала”) та тричленному синонімічному ряді *смоловар*, *смологон*, *смолокур*

(“той, хто займається смолокурінням”) десубстантиви збігаються лексично та функціонально-стилістично.

Ряди спільноосновних різноформантних іменникових похідних, що реалізують СЗ “**абстрагована дія, об’єкт якої ...**”, нараховують від двох до десяти членів. Більшість із синонімічних рядів є двочленими. Повний збіг властивий тільки для семантичних структур дериватів *пивоваріння* – *пивоварство* (“виготовлення, варіння пива”): “При удобренні пивоварного ячменю ... зменшується кількість білка і небілкового азоту, який є шкідливим при *пивоварінні*” (з газети); “Поступово *пивоварство* виділяється як самостійний промисел” (з журналу). У парах спільноосновних абстрактних композитів, засвідчених у СП іменників *нафта*, *слина*, *сльоза*, деривати хоч і близькі за семантикою, повністю не збігаються – один з десубстантивів дещо вужчий за семантичним обсягом, пор.: *нафторозробка* “розробка, видобуток нафти і нафтопродуктів”, *нафтодобування* “добування нафти”; *слинотеча* “надмірне виділення слини із слинних залоз”; *слиновиділення* “виділення слини із слинних залоз”; *сльозотеча* “надмірне виділення сліз при захворюванні або подразненні очей”; *сльозовиділення* “виділення сліз слізними залозами”.

Похідні *молоковіддача* (“віддача молока самкою”) та *молокопоставка* (“планове постачання молока державі”) є різними за лексико-семантичними структурами. Пор.: “Щоб стимулювати *молоковіддачу*, вим’я обов’язково масажують” (з журналу); “От у новоселицького голови колгоспу своя “Победа” з радіоприймачем. За *молокопоставки* преміювали” (П. Кучер). Такі ж взаємовідношення склалися й між абстрактними композитами тричленного синонімічного ряду *винокуріння*, *виноробство*, *виноторгівля* тощо.

Абстрактні десубстантиви, мотивовані іменником *кров*, незважаючи на численність, перебувають у нескладних лексико-семантичних взаємовідношеннях. Повністю збігаються тільки лексичні значення дериватів *кроволиття*, *кровопролиття* (“масове знищення людей; масові вбивства, різня”), пор.: “Тоді /в давні дикі часи/... *кроволиття* звали ... героїзмом” (Леся Українка); “При бажанні можна вчасно припинити непотрібне *кровопролиття*” (І. Кочура). Інші члени ряду ні між собою, ні з двома попередніми не є

семантично тотожними, відмінність у лексичні значення вносить семантика дієслівного компонента вихідного словосполучення: *крововилив, кровопостачання, кровопускання, кровохаркання, кровотрата, кровообіг, кровозмішення, кровотворення*.

Серед прикметникових десубстантивів словотвірна синонімія поширена тільки в межах похідних із СЗ “загальна відносність”. Майже половина синонімічних рядів (10 із 24-х) нараховують не більше ніж два деривати.

Повний збіг лексичної семантики властивий прикметниковим похідним, наприклад, у парах *йодний – йодистий* (“який містить йод”), *коньяковий – коньячний* (“прикм. до коньяк // признач. для витримування коньяку”), *одеколонний – одеколоновий* (“прикм. до одеколон”), *флюїдальний – флюїдний* (“який має вигляд застиглих потоків виверженої магми, лави”). Пор.: “У Криму створено нову галузь – *коньячне* виробництво” (з газети); “*коньякове* виробництво”; “*коньякова* діжка”.

Прикметники *винний, виноробний* збігаються у значенні “признач. для виготовлення вина”, яким обмежена семантика композита. Пор.: “Для виробництва вина організовано *виноробний* пункт” (Колг. енциклопедія). Для десубстантива *винний* характерний ширший семантичний обсяг, пор.: *винний* “1) прикм. до вино // признач. для виготовлення, зберігання, продажу вина; 2) те саме, що кисло-солодкий” (“Купивши м’яса, о. Артемій пішов до *винного* погребя” (І. Нечуй-Левицький); “Яблуко „Юрій Гагарін” приємне на смак, *винне*, солодкувате” (з газети).

Прикметникові похідні, мотивовані іменником *сльоза*, утворюють синонімічний ряд із шести членів і вступають у синонімічні відношення попарно (похідні в парах мають тотожні семантичні структури): *слізний – слезовий* (“1) *анат.* стос. до виділення сліз; 2) стос. до слези; // *перен.* пов’язаний із стражданнями, горем; 3) повний сліз (про очі); 4) сповнений скарг, прохань; розрахований на те, щоб розчулити когось, викликати співчуття; // жалібний (про тон, голос)”), *слезавий – слезистий* (“який слезиться (1) або слезить (1)”), *слізливий – слезливий* (“1) який часто плаче; плаксивий; // який слезиться (1); 2) *перен.* надмірно чутливий (про людину); // сповнений особливої чутливості,

який викликає розчулення; сентиментальний”). Дериват *сльозливий* відрізняється частотністю – вживається рідко. Похідні двох останніх пар разом з тим мають спільне значення “який сльозиться (1)”.

Частина спільноосновних дериватів із СЗ “загальна відносність” мають різні лексичні значення. Так, десубстантиви *слинний*, *слиногінний*, *слинявий* мають різні лексико-семантичні структури; останній відрізняється від інших членів ряду ширшим семантичним обсягом і функціонально-стилістичними характеристиками; *слинний* “прикм. до слина”, *слиногінний* “який сприяє виділенню слини”, *слинявий* “розм. 1) у якого постійно тече слина з рота; // у знач. ім. людина, в якої постійно тече слина з рота; // вкритий слиною, вологий від слини; 2) *перен., зневажл.* безвільний, безхарактерний, нікчемний”. Пор.: “Молоді шершні живляться соком, що його виділяють *слинні* залози личинок” (з журналу); “Посадив жінку на стару *слиняву* кобилу задом наперед... і так повіз на храм” (Г. Хоткевич).

У багатьох рядах спільноосновних дериватів із СЗ “загальна відносність” між лексико-семантичними структурами похідних виникають складніші взаємовідношення, що пов’язане з їх багатозначністю.

Порівняймо для прикладу десубстантиви, мотивовані твірним *смола*. Чотири спільні ЛСВ мають похідні *смоловий*, *смолистий*, *смолкий*, але останнє, на відміну від інших, характеризується низькою частотою вживання: *смолистий* “1) прикм. до смола // який утворюється при горінні смоли; // насичений запахом смоли; 2) який містить у собі смолу, багатий на смолу; 3) дуже чорний; 4) якого смолили, просякнутий смолою”, *смолкий* “рідко те саме, що смолистий”, *смоловий* “1) те саме, що смолистий; 2) те саме, що сосновий”. Пор., наприклад, вживання десубстантивів у значенні “який містить у собі смолу, багатий на смолу”: “Біле, з кори обдерте, *смолисте*, дерево блискотить до сонця” (І. Франко); “*Смолке* поліно соснове” (Б. Грінченко); “Запалала при смереці *смолова* ялиця: горить моя досадонька, мов сухая глиця” (Леся Українка). Семантика похідного *смоловий* спільними ЛСВ не вичерпується, прикметник вживається ще і в значенні “сосновий”: “У тебе хата дубовая, У мене *смолова*” (П. Чубинський). Похідне *смоляний* (“1) прикм. до смола // який утворюється при горінні смоли; /

/зробл. із смоли; / /просякнутий смолою; 2) який містить у собі смолу, багатий на смолу; 3) дуже чорний і блискучий (про волосся); 4) *рідко сосновий*”) збігається в 3-х перших ЛСВ із прикметниками *смолистий, смолкий*, однак у 1-му та 2-му ЛСВ збіг є неповним. З прикметником *смоловий* дериват *смоляний* синонімізується ще і в значенні “сосновий”.

Тотожні за лексичною семантикою моносемічні десубстантиви *смолястий, смолоносний* (“який містить у собі смолу”) вступають у синонімічні відношення також і з усіма попередніми спільноосновними прикметниками: “Димить, палає ватра; полум’я жадібно ковтає *смолясту* деревину” (З. Тулуб); “Рослини розподілені /в довіднику/ за групами: ...ефіроолійні, *смолоносні*, ...садові” (“Видатні вітч. географи”). Похідним прикметникам *смольний* (“який віддає смолою”), *смолоперегінний* (“признач. для перегонки смоли”) властива відмінна від усіх інших спільноосновних прикметників із СЗ “загальна відносність” семантика: “Дядькові Кузьмі рубанком я псував Дошки (їх *смольний* дух мене п’янить і нині)” (М. Рильський); “*смолоперегінна* апаратура”.

У межах дієслівних відіменникових похідних словотвірні синоніми не є поширеними.

Серед похідних із СЗ “дія, результат якої ...” виявлено три пари словотвірних синонімів. Тотожна лексико-семантична структура та функціонально-стилістичні характеристики властиві десубстантивам *емульгувати – емульсувати* (“1) утворювати емульсію (1); 2) наносити емульсію (2) на якусь поверхню з метою збереження цієї поверхні від пошкоджень”), *кровити – кровоточити* (“нар.-поет. бити до крові; завдавати кривавих ран”). Однозначне дієслово *сльозоточити* у значенні “виділяти сльози (про очі)” синонімізується з багатозначним дієсловом *сльозити*. Останній дериват містить у своїй лексико-семантичній структурі ще два ЛСВ: “викликати в когось сльози на очах”, “*перен.* витікати по краплині; сочитися”, пор.: “Гострий запах паленої сірки ще не вивітрився, він свердлив у носі і *сльозив* очі” (А. Головка); “Вони надібали степову криничку, джерело, що ледве *сльозило* й заповняло природну западинку, оброслу травою” (М. Коцюбинський).

Вербативи із СЗ “**позбавляти того ...**” *знекровити, знекровлювати, обезкровити, обезкровлювати* мають тотожну не тільки словотвірну, а й лексичну семантику – “1) робити безкровним (1); знекровлювати; // робити дуже блідим внаслідок утрати або відпливу крові; 2) *перен.* завдаючи певних утрат, робити слабим, знесиленим; послаблювати, знесилювати; // *військ.* підривати боєздатність, завдаючи втрат особовому складові”.

Більш складні відношення склалися між лексико-семантичними структурами дієслівних похідних із СЗ “**дія, зміст якої...**” чотирислівного ряду *слизити, слизнути, слизнути, слизти*. Повний збіг властивий на лексичному рівні тільки дериватам *слизнути, слизти* (“1) швидко, непомітно відокремлюватися від чогось; спадати з поверхні чогось; зісковзувати; 2) *розм.* безслідно зникати, щезати”), що не розрізняються й функціонально-стилістично. Близький у 1-му ЛСВ до проаналізованих й десубстантив *слизнути* (“1) легко, швидко сковзнути по гладкій поверхні; 2) рухаючись повз кого-, що-небудь, майже торкнутися його; 3) *перен.* пробігти не зупиняючись, не затримуючись довго на чомусь (про погляд, зір”); // швидко глянути; // з’явитися на мить і зникнути; промайнути”), але повністю в жодному ЛСВ з двома попередніми дієсловами не збігається. Пор.: “Слиз, наче крізь землю пішов” (Б. Грінченко); “Дошки-сестрички, тісніше ляжте! Хай хвиля по вас *слизне* і в море полетить. Не пускайте води до нас!” (Ю. Яновський). Дериват *слизити* має відмінне від інших спільноосновних однофункціональних похідних лексичне значення та сферу функціонування, пор.: *слизити* “*розм.* 1) робити слизьким; 2) те саме, що слезити”: “Шлях *слизть* після мряки” (Б. Грінченко); “Там /на схилі двох гір/ *слизило* невеличке джерельце й була змога воду пити досхочу” (І. Ле).

Синонімічні відношення виникають (хоча зрідка) і між спільноосновними десубстантивами з різними СЗ в межах однієї зони СП іменників на позначення рідин. Такі словотвірні синоніми засвідчені лише серед похідних іменників. Синонімізуються десубстантиви одноосновні (з твірною іменниковою основою) та двоосновні (що мають дві – іменникову й дієслівну – твірні основи).

Різноміфункціональні деривати *винник* (СЗ “носій предметної ознаки”), *винокур* (СЗ “виконавець дії, об’єкт якої ...”), хоч і розрізняються на

словотвірному рівні, мають тотожну лексико-семантичну структуру, пор.: *винник* “заст. той, хто виготовляв горілку і спирт”, *винокур* “заст. той, хто виготовляв горілку і спирт; винник”. У СП іменника *вино* синонімізуються десубстантив *винокурня* (СЗ “місце виконання дії, об’єкт якої...”) із десубстантивом *винниця* (СЗ “носій предметної ознаки”) у 1-му ЛСВ, пор.: *винокурня* “заст. те саме, що винниця 1; гуральня”, *винниця* “заст. 1) підприємство, де виготовляли горілку і спирт; гуральня; 2) склад з алкогольними напоями; 3) діал. Виноградник”.

Повністю збігаються лексичні значення похідних композитів *смоловар*, *смологон*, *смолокур* (СЗ “виконавець дії, об’єкт якої ...”) та десубстантива *смоляр* (СЗ “носій предметної ознаки”) – “той, хто займається смолокурінням”.

Таким чином, як показують попередні дослідження, спільноосновні різноформантні десубстантиви, які в складі СП об’єднані одним і тим же СЗ, на лексичному рівні не завжди мають тотожні лексико-семантичні структури. Здебільшого такі деривати, що мають твірну основу іменника на позначення рідин, збігаються в одному (рідше кількох) лексико-семантичних варіантах (словотвірні синоніми в таких випадках виступають і лексичними синонімами). Нерідко спільноосновні однофункціональні десубстантиви, найчастіше похідні іменники із СЗ мутаційного типу, у межах однієї семантичної позиції мають різні лексичні значення, що виводить їх за межі лексичної синонімії. Словотвірні синоніми можуть розрізнятися й функціонально-стилістично.

Аналіз лексико-семантичних структур відіменникових похідних, мотивованих назвами рідин, засвідчив, що синонімічні відношення виникають не лише між десубстантивами з однаковими СЗ. Деривати, що заповнюють різні семантичні позиції (правда, однієї зони) СП, також можуть мати близькі (і навіть тотожні) лексичні значення.

*Серед похідних, утворених від іменників на позначення рідин, засвідчені **субстантиви** із СЗ „носій предметної ознаки” (*олійниця*), „виконавець дії, об’єкт якої названий твірним іменником” (*смоловар*), „місце виконання дії, об’єкт якої названий твірним іменником” (*винокурня*), „абстрагована дія, об’єкт якої названий твірним іменником” (*нафтодобування*), „демінутивність” (*росичка*), „одичність” (*сльозина*), „стилістична модифікація” (*гнояка*); **ад’єктиви** із СЗ „загальна відносність (з уточнювальними семами)” (*молочний*), „який не має

або позбавлений того, що назване твірним іменником” (*безводний*); **вербати́ви** із СЗ „наділяти тим, що назване твірним іменником” (*оцтити*), „дія, результат якої названий твірним іменником” (*сочити*), „позбавити того, що назване твірним іменником” (*обезкровити*), „дія, зміст якої названий твірним іменником” (*чаювати*).

**Тут і далі лексико-семантичні структури аналізованих похідних подаються за тлумачним словником сучасної української мови [5], Словником української мови Б. Грінченка [4]; використані також матеріали картотеки Словника мови художніх творів В. Стефаніка (Прикарпатський університет).

Література

1. Бачкур Р. О. Демінутивно-аугментативний словотвір іменників на позначення тварин і рослин та проблема словотвірної синонімії / Роман Бачкур // Вісник Прикарпатського національного університету. Філологія. – Випуск IX-X (2004-2005 рр.) – Івано-Франківськ : Плай, 2005. – С. 344-351.
2. Ґрещук В. В. Український відприкметниковий словотвір / Василь Ґрещук. – Івано-Франківськ : Плай, 1995. – 208 с.
3. Ковалик І. І. Питання словотворчої омонімії і синонімії у сфері іменників слов’янських мов / І. І. Ковалик // Питання слов’янознавства: матеріали 1 і 2 республіканських славістичних конференцій. – Львів, 1962. – С. 5-26.
4. Микитин О. Д. Глибина словотвірних парадигм іменників на позначення осіб за спорідненням та свояцтвом / Оксана Микитин // Семантика мови і тексту : зб. статей VI Міжнародної наукової конференції. – Івано-Франківськ : Плай, 2000. – С. 384-389.
5. Словарь української мови / за ред. Б. Грінченка : у 4-х тт. – К., 1907.
6. Словник української мови : в 11-ти т. – К. : Наукова думка, 1970-1980.
7. Словотвір сучасної української літературної мови / за ред. М. А. Жовтобрюха. – К. : Наук. думка, 1979. – 406 с.

Опубл.: *Вісник Прикарпатського університету. – Філологія. – 2006. – Вип. XI-XII. – Івано-Франківськ, 2006. – С. 118-126.*